

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У. 2412/10 (2008)
Дана 24.06.2010.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, Олге Петровић и Љиљане Петровић, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Стаменковић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца А.А. ..., Ул. ... број ..., кога заступа пуномоћник Радоје Стефановић, адвокат из Београда, Ул. Браће Југовића бр. 17, против решења Националног савета Републике Србије за високо образовање Београд, Ул. Немањина бр. 22-26, број 612-00-1147/2006-04 од 09.11.2007. године, у предмету акредитације, у нејавној седници већа одржаној дана 24.06.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА И ПОНИШТАВА** решење Националног савета Републике Србије за високо образовање Београд, Ул. Немањина бр. 22-26, број 612-00-1147/2006-04 од 09.11.2007. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијени су захтеви за акредитацију Високе струковне школе за пропаганду и односе са јавношћу у складу са решењем Комисије за акредитацију и проверу квалитета (у даљем тексту: Комисија) број 612-00-1147/2006 од 06.06.2007. године.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 23.01.2008. године и заведеној под У.595/08 којом спори законитост решења туженог, тужилац наводи да је правна поука на оспореном решењу незаконита, јер је управни спор искључен против решења туженог када је он другостепени орган и донесе другостепени управни акт по жалби високо-школске установе против првостепеног решења којим је одбијен њен захтев за акредитацију. Како је у конкретном случају оспорено решење донето у поновљеном другостепеном поступку, али не по жалби, јер првостепено решење није било донето, ни достављено тужиоцу, нити му је дата могућност да се жали, нити је жалба изјављена, погрешно је примењен закон на штету тужиоца, па је предложио да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010.године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС”, број 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009.године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд на основу члана 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа предмета ове управне ствари, поступајући на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), имајући у виду пресуду Врховног суда Србије У 35/07 од 21.06.2007.године, Управни суд је нашао:

Тужба је основана.

Приликом доношења оспореног решења, учињена су повреде правила поступања, прописане Законом о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01) и Законом о високом образовању ("Сл.гласник РС" бр. 76/05, 100/07 и 97/08).

Из тужбе произлази да је решењем Комисије за акредитацију и проверу квалитета од 06.06.2007. године под бројем 612-00-1147/2006-04, одбијен захтев за акредитацију тужиоца и студијског програма "Пропаганда и односи са јавношћу" и да је по жалби тужиоца другостепени орган, Национални савет за високо образовање, донео решење бр. 612-00-1147/2006-04 од 10.07.2007. године, којим је поништио првостепено решење од 06.06.2007. године и наложио Комисији да понови поступак акредитације тужиоца, узимајући у обзир упутства наведена у том решењу Националног савета.

Међутим, у списима органа, нема захтева о коме или захтева о којима је одлучивано као ни првостепеног решења од 06.06.2007.године, нити доказа да је после укидања првостепеног решења од 06.06.2007.године донето ново првостепено решење.

Из садржине одговора на тужбу произлази да је тужени одлучио да сам донесе одлуку о захтеву за акредитацију, на основу чињеница које је утврдила Комисија, па је донео оспорено решење. На овом решењу дао је правну поуку да је решење коначно и да се против њега не може водити управни спор.

Одредбом члана 16. Закона о високом образовању ("Сл.гласник РС" бр. 76/05, 100/07 и 97/08), прописано је у ставу 1. да се акредитацијом утврђује да високошколска установа и студијски програми испуњавају стандарде из чл. 11., тач. 10) и 11) тог Закона и да високошколска установа има право на издавање јавних исправа у складу са овим Законом. Поступак акредитације спроводи се на захтев министарства, оснивача, односно саме високошколске установе. (став 4.) Ставом 5. члана 16 истог Закона прописано је да у поступку акредитације

Комисија издаје уверење о акредитацији високошколске установе, односно студијског програма; упућује високошколској установи акт упозорења, којим се указује на недостатке у погледу испуњености услова, квалитета, рада високошколске установе, односно студијског програма, и оставља рок за отклањање наведених недостатака, с тим што по истеку тог рока одлучује о захтеву; доноси решење којим се одбија захтев за акредитацију. Ставом 7. члана 16. истог Закона прописано је да ако Комисија донесе решење којим се одбија захтев за акредитацију оснивач, односно високошколска установа, може у року од 30 дана од дана пријема решења уложити жалбу Националном савету, а ставом 8. истог члана прописано је да се против решења Националног савета по жалби из става 7. овог члана, не може водити управни спор.

У конкретном случају тужени је повредио правила поступања прописана цитираним одредбама Закона о високом образовању, јер је као другостепени орган без овлашћења, наведеног у уводу оспореног решења, одлучио о захтеву, или захтевима тужиоца. По члану 16. цитираног Закона поступак акредитације је двостепен и у првом степену о захтеву одлучује Комисија за акредитацију и проверу квалитета, а право на жалбу постоји за случај да Комисија као првостепени орган одбије захтев тужиоца. Тужени Национални савет је другостепени орган против чије одлуке заиста није дозвољен управни спор, али под условом да је одлучио о жалби на првостепено решење о одбијању захтева за акредитацију. У тој ситуацији управни спор је искључен у смислу чл. 9. ст. 1. тач. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр 46/96), који прописује да се управни спор не може водити против аката донесених у стварима у којима се по изричитој одредби Закона не може водити управни спор.

Међутим, у конкретном случају тужени није одбио жалбу тужиоца на првостепено решење којим се одбија захтев за акредитацију, у ком случају би се сматрало да је искључен управни спор, већ о управној ствари у којој је тужени орган као другостепени, без овлашћења, преузео надлежност првостепеног органа

и одлучио о захтеву, иако после доношења другостепеног решења од 10.07.2007. године, није донето ново првостепено решење.

Како се у уводу орган није позвао на овлашћење које му даје могућност да на овај начин одлучује, учињена је повреда правила поступања из чл. 197. ст. 1. Закона о општем управном поступку. Како је чланом 198. ст. 2. Закона о општем управном поступку прописано да диспозитив мора бити кратак и одређен, а диспозитив оспореног решења уопште није одређен, јер се не зна ни који захтеви се одбијају, нити зашто се помиње решење првостепеног органа од 06.06.2007. године у диспозитиву, то је учињена повреда правила поступања из наведеног члана. Такође, образложење оспореног решења не садржи јасне и образложене разлоге који упућују на одлуку у диспозитиву, па су и сви делови оспореног решења међусобно противуречни, чиме је учињена повреда правила поступања из чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку.

Имајући у виду све напред наведено, оспорено решење садржи и погрешну правну поуку, што се тужбом основано истиче.

Управни суд је нашао да је закон погрешно примењен на штету тужиоца, па ће у поновном поступку тужени орган да отклони све повреде правила поступања на које му је указано овом пресудом, при чему су правно схватање и примедбе суда у погледу поступка обавезне за тужени орган, у смислу чл. 61. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр 46/96).

Имајући у виду наведено, Управни суд је, применом члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), тужбу уважио и оспорено решење поништио.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 24.06.2010.године, I-1 У. 2412/10 (2008)

Записничар
Драгана Стаменковић, с.р.

Председник већа- судија
Јелена Ивановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СК